

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

JULIA QUINN

SESERYS *SL* LINDON

-II-

*Tu mano
gyvenimo saulė*

svajonių knygos

JULIA QUINN

SESERYS *SL* LONDON

-II-

*Tu mano
gyvenimo saulė*

Romanas

Vilnius
2017

1

Kentas, Anglija
1817 metų spalio

Eleonora Lindon buvo užsiėmusi savais reikalais, kai Čarlzas Vikomas, grafas Bilingtonas, tiesiogine šio žodžio reikšme *įkrito* į jos gyvenimą.

Ji vaikštinėjo, niūniavo smagią melodiją ir mintyse mėgino suskaičiuoti, kokią sumą per metus jai atseikėja bendrovė „Rytų ir Vakarų cukrus“ (turėjo keletą jos akcijų), kai, didelei Eleonoros nuostabai, kažkoks vyras su trenksmu nusileido prie pat jos kojų – tiksliau sakant, jai *ant* kojų.

Įdėmiau apsižvalgius paaiškėjo, kad nepažįstamasis ne iš dangaus nusileido, o iškrito iš didžiulio ąžuolo. Elei, kurios gyvenimas pastaruoju metu slinko velnioniškai nuobodžiai, būtų labiau patikę, jeigu jis būtų nukritęs iš dangaus. Tai daug įdomiau, nei paprasčiausiai išdribti iš medžio.

Mergina ištraukė kairę koją iš po nepažįstamojo peties, saugodama nuo dulkių kilstelėjo sijoną iki kulkšnių ir pasilenkė prie vyriškio.

– Sere, – kreipėsi ji, – ar jums viskas gerai?

– Ai, – teištare nepažįstamasis.

– O Dieve, – sumurmėjo Elė. – Jūs nesusilaužėte kaulų, tiesa?

Jis nieko neatsakė, tik sunkiai atsiduso. Vyriškio burnos kvapas pasiekė merginą ir ši loštelėjo.

– Vaje, – burbtelėjo ji. – Jūs dvokiate tarsi pabuvojęs vyno darykloje.

– Viskio, – suvebleno jis. – Džentelmenai geria viskį.

– Tik *ne tiek* daug, – atšovė Elė. – Šitaip prisigeria girtuokliai.

Nepažįstamasis atsisėdo (tam prireikė nemenkų pastangų) ir tarsi stengdamasis prasiblaivyti papurtė galvą.

– Visiškai teisingai, – sutiko jis, pakėlęs ranką pamojavo ir pajutęs, kad sukasi galva, susiraukė. – Atrodo, mažumėlę įkaušau.

Elė nusprendė susilaikyti nuo tolesnių komentarų šia tema.

– Ar jūs tikrai nesusižeidėte?

Susikišęs pirštus į kaštoninius plaukus vyriškis sumirksėjo.

– Galvoje velniai būgnus muša.

– Įtariu, kad tai ne vien nuo kritimo.

Jis pamėgino atsistoti, bet netekęs jėgų vėl sudribo ant žemės.

– O jūs aštrialiežuvė, panele.

– Taip, aš žinau, – kreivai šyptelėjusi sutiko Elė. – Todėl ir esu senmergė. Tačiau nežinodama, kokie jūsų sužalojimai, negaliu jums pasirūpinti.

– Logiška, – sumurmėjo nepažįstamasis. – O kodėl jūs tokia įsitikinusi, kad aš susiveižiau... susižeidžiau?

Elė pažvelgė aukštyn į ažuolą. Artimiausia šaka, galinti išlaikyti prie kojų sėdinčio vyriškio svorį, buvo maždaug už penkių metrų.

– Neįsivaizduoju, kaip galima *nesusižeisti* iškritus iš tokio aukščio.

Vyriškis tik numojo ranka ir vėl pamėgino atsikelti nuo žemės.

– Na, mes, Vikomai, esame atsparūs vyrai. Aš ne kartą... o gailiausias Kristau! – sustugo jis.

Elė iš visų jėgų stengėsi neparodyti piktdžiugiško pasitenkinimo.

– Gelia? Skauda? Veikiausiai pasitempėte sausgysles, – tarė ji. Primerkęs rudas akis jis įsikibo į medžio kamieną.

– Jūs esate kietaširdė ir žiauri, nepažįstama panele, jeigu mano kančios kelia jums tokį pasitenkinimą.

Elė sukosėjo tramdydama juoką.

– Nepažįstamas pone, aš su tuo nesutinku ir noriu priminti, kad ketinau pasirūpinti jūsų sužalojimais, bet jūs atkakliai tvirtinote jų nepatyręs.

Vyriškis susiraukė kaip vaikas ir vėl atsisėdo ant žemės.

– Taip sakė vienas toks lordas, – sumurmėjo jis.

– Puiku, milorde, – tarė Elė vildamasi, kad per daug jo nesuerzino. Didikas daug galingesnis už pastoriaus dukterį ir panorėjęs galėtų pridaryti jai daug nemalonumų. Stengdamasi kuo mažiau išsipurvinti suknelę ji atsisėdo ant žemės priešais jį. – Kurią kulkšnį skauda, milorde?

Jis parodė į dešinę koją ir susiraukė, kai ji suėmė už kulkšnies. Kiek pačiupinėjusi mergina pakėlė į jį akis ir tarė kaip įmanydama mandagiau:

– Turėsiu nuauti jums batą, milorde. Ar neprieštarausite?

– Man jūs labiau patikote, kai spjaudėtės ugnimi, – suburbėjo nepažįstamasis.

Ir sau Elė tokia labiau patiko. Ji nusišypsojo.

– Gal turite peilį?

Vyras prunkštelėjo.

– Jeigu manote, kad aš įdėsiu ginklą jums į rankas...

– Labai gerai. Tikiuosi, man pavyks nutraukti batą. – Mergina nuleido galvą ir apsimetė svarstanti. – Gali truputį skaudėti, kol numausiu nuo tos siaubingai sutinusios kulkšnies, tačiau jūs minėjote esąs iš atspariųjų giminės, tikram vyrui nė motais, jei truputį ir paskaudės.

– Ką, velniai griebtų, jūs čia šnekate?

Elė ėmė traukti batą jam nuo kojos. Nesmarkiai – nebuvo tokia negailestinga. Sulaikiusi kvapą truktelėjo mažumėlę, tik tiek, kad parodytų, jog taip paprastai bato nuauti nepavyks.

Jis suriko ir Elė pasigailėjo bandžiusi jį pamokyti, nes jai į veidą tvokstelėjo viskio tvaikas.

– Ar daug išgėrėte? – paklausė ji gaudydama orą.

– Kad ir kiek išgėriau, buvo per mažai, – vyras sunkiai atsiduso. – Nėra gėrimo, pakankamai stipraus...

– Ak, liaukitės, – subarė jį Elė. – Nesu aš tokia bloga.

Jos nuostabai, nepažįstamasis nusijuokė.

– Mieloji, – tarė jis tokiu balsu, kuris iškart išdavė, kad kalba tikras palaidūnas, – jūs esate man mažiausia blogybė per kelis pastaruosius mėnesius.

Nuo tokio šiurkštaus komplimento Elei ėmė dilgsėti sprandą. Apsidžiaugusi, kad kykas plačiais kraštais slepia įraudusius skruostus, ji vėl nukreipė dėmesį į kulkšnį.

– Gal jau pakeitėte nuomonę ir leisite man peiliu įpjauti bato aulą?

Jis įdėjo peilį jai į delną.

– Visada jaučiau, kad ne be reikalo nešiojuosi peilį, tik iki šiol nežinojau kam.

Peilis buvo atšipęs ir Elė sukandusi dantis brūžino apavo aulą. Ji akimirka pakėlė akis į nepažįstamąjį.

– Pasakykite, jeigu aš...

– Oi!

– ...jums įdursiu, – užbaigė Elė. – Man baisiai gaila.

– Nuostabu, – pašaipiu balsu pareiškė vyras, – kiek daug gailėsčio aš girdžiu jūsų balse.

Elė vėl užgniaužė iš gerklės beišsiveržiantį juoką.

– Dėl Dievo meilės, juokitės, – suniurzgė jis. – Viešpats mato, mano gyvenimas tikrai kelia juoką.

Pačios Elės gyvenimas tapo apgailėtinas, kai našlaujantis tėvas pranešė ketinantis vesti įkyriausią ir landžiausią Belfildo kaimo moteriškę, todėl ji šį vyrą suprato. Neįsivaizdavo, kas galėjo paskatinti tokį gražų ir aiškiai turtingą aristokratą bjauriai nusigerti, bet pajuto jam užuojautą. Ji liovėsi pjauti bato aulą, įrėmė į nepažįstamąjį tamsiai mėlynas akis ir tarė:

– Aš esu panelė Eleonora Lindon.

Jo žvilgsnis sušilo.

– Dėkoju, kad pasidalijote su manimi šia itin svarbia informacija, panele Lindon. Aš ne kasdien leidžiu nepažįstamoms moterims pjaustyti mano batus.

– Ir ant manęs ne kasdien iš medžio nukrenta vyras. *Nepažįstamas* vyras, – pabrėžė Elė.

– A, taip, tikriausiai ir aš turiu prisistatyti. – Vyras užvertė galvą ir tas judesys priminė Elei, kad jis smarkiai išgėręs. – Čarlzas Vikomas jūsų paslaugoms, panele Lindon. Grafas Bilingtonas, – pridūrė ir sumurmėjo: – Tarsi iš to būtų kokios nors naudos.

Elė nemirsdama spoksojo į jį. Bilingtonas? Jis buvo vienas iš geidžiamiausių grafystės jaunikių. Toks geidžiamas, kad net ji, neištraukta į jokių pageidaujamų nuotakų sąrašus, apie jį buvo girdėjusi. Sklandė gandai, jog Bilingtonas – siaubingas palaidūnas. Apie jį moterys šnabždėdavosi tarpusavyje per kaimo šventes, tačiau netekėjusių merginų jos neprisileisdavo ir pikantriškiausių detalių joms neatskleisdavo. Todėl Elė buvo linkusi manyti, kad šio vyro reputacija veikiausiai itin prasta, jeigu apie jo nelemtus darbelius jos akivaizdoje vengiama net užsiminti.

Ir dar Elė buvo girdėjusi, jog Bilingtonas neapsakomai turtingas, turtingesnis net už grafą Maklsfildą, už kurio neseniai ištekėjo jos sesuo Viktorija. Pati Elė negalėjo to patvirtinti, nes nebuvo mačiusi Bilingtono buhalterinių knygų, o ji laikėsi

nuostatos nedaryti išvadų, susijusių su finansais, neturėdama tvirtų įrodymų. Tačiau vieną dalyką tikrai žinojo: Bilingtonų dvaras yra didelis ir senas.

Maždaug už trisdešimt kilometrų nuo čia.

– Ką jūs veikiate Belfilde? – išpoškino Elė.

– Atvykau aplankyti savo vaikystės vietų.

Elė mostelėjo į medžio šakas virš galvos.

– Čia jūsų mėgstamiausias medis?

– Dažnai įsiropšdavome į jį su Maklsfildu.

Baigusi darbuotis su batu Elė padėjo peilį ant žemės.

– Su Robertu? – pasiteiravo ji.

Čarlzas įitariai pažvelgė į ją.

– Vadinatė jį vardu? Jis neseniai vedė.

– Taip. Mano seserį.

– Pasaulis darosi vis mažesnis, – sumurmėjo jis. – Man labai malonu su jumis susipažinti.

– Netrukus galite pakeisti nuomonę, – perspėjo Elė, atsargiai traukdama batą nuo jo sutinusios kojos.

Čarlzas įrėmė skausmingą žvilgsnį į sugadintą batą.

– Šiuo atveju turbūt svarbiausia – mano kulkšnis, – liūdnai pareiškė jis, bet iš balso neatrodė, jog pats tuo tiki.

Elė įgudusiais judesiais apčiupinėjo skaudamą jo kulkšnį.

– Nemanau, kad susilaužėte kaulus, tačiau sausgysles smarkiai pasitempėte.

– Regis, jūs apie tai nusimanote.

– Aš dažnai gydau sužeistus gyvūnus, – prisipažino ji kilstelėjusi antakius. – Šunis, kates, paukščius...

– Vyrus, – užbaigė už Elę Čarlzas.

– Ne, – šelmiškai atšovė mergina. – Esate pirmas. Tik neįsivaizdavau, kad jūs taip smarkiai skiriatės nuo šuns.

– Jūsų geluonis pernelyg aiškiai styri, panele Lindon.

– Tikrai? – paklausė Elė ir pakėlusi ranką palietė burną. – Turiu nepamiršti jo įtraukti.

Čarlzas prapliupo juoku.

– Jūs, panele Lindon, esate tikras lobis.

– Ir aš taip sakau, – Elė gūžtelėjo pečiais ir šelmiškai nusišypsojo, – bet niekas manimi netiki. O dabar jums prireiks lazdos keletui dienų. Galbūt savaitei. Ar turite?

– Čia?

– Turėjau omenyje – namie, bet... – nebaigusi sakinio Elė apsidairė. Tolėliau pamačiusi ilgą pagalį pakilo nuo žemės. – Šitas tiks, – nusprendė ir atnešusi padavė Čarlzui. – Ar jums reikia padėti atsistoti?

Jis plėšrūniškai išsišiepė ir pasviro link jos.

– Padaryčiau bet ką, kad tik atsidurčiau jūsų glėbyje, mieloji panele Lindon.

Elė suprato, jog turėtų išsižeisti, tačiau šis vyras iš visų jėgų stengėsi būti žavus ir, velniai griebtų, jam sekėsi. Net labai. Mergina spėjo, kad kaip tik todėl jis ir išgarsėjo kaip palaidūnas. Ji užėjo Čarlzui už nugaros ir suėmė už pažastų.

– Perspėju, kad nesu labai švelni.

– Įdomu, kodėl manęs tai nestebina?

– Skaičiuoju iki trijų. Ar jūs pasirengęs?

– Kaip čia pasakius. Man regis...

– Vienas, du... trys! – sukriokė Elė ir šiaip ne taip pastatė grafą ant kojų. Tai nebuvo lengva. Jis svėrė gerus dvidešimt penkis kilogramus daugiau už ją, be to, buvo girtas. Nenaudėliui linko keliai ir Elė, gniauždama keiksmus ir stengdamasi jį išlaikyti, tvirtai įsirėmė kojomis į žemę. Tada jis pasviro kiton pusėn, jai teko pulti jam iš priekio ir neleisti pargriūti.

– Dabar jau gerai, – sumurmėjo Čarlzas, krūtine prisispaudęs prie merginos.

– Lorde Bilingtonai, primygtinai reikalauju išbandyti lazdą.

– Ant jūsų? – pasiūlymas ji, regis, sudomino.

– Pasiremti einant! – suspiegė Elė.

Jis krūptelėjo nuo garso, paskui papurtė galvą.

– Keisčiausias dalykas, – suvebleno, – tačiau mane apėmė pasibaisėtinas noras jus pabučiuoti.

Bent kartą Elė neteko amo.

Čarlzas susimąstęs prikando apatinę lūpą.

– Tikiuosi, man pavyktų.

To pakako, kad Elė atsikvošėtų, ji šoko į šalį ir grafas vėl sudribo ant žemės.

– Dėl Dievo, moterie! – riktelėjo jis. – Už ką jūs man taip?

– Jūs ruošėtės mane *pabučiuoti*.

Jis pasitrynė galvą, kuria ką tik buvo trinkelėjęs į medžio kamieną.

– Ar tai taip jau baisu?

Elė sumirksėjo.

– Tikrai, visai nebaisu.

– Tik nekalbėkite tokiu bjauriu tonu, – suinkštė Čarlzas. – Negaliu pakęsti.

Ji atsiduso ir ištiesė jam ranką.

– Labai apgailestauju, kad leidau jums pargriūti, milorde.

– Kurgi ne, jūsų veidas net spinduliuoja atgailą.

Elė sutramdė norą treptelėti koją.

– Šįkart aš kalbėjau rimtai. Ar jūs man atleidžiate?

– Atrodo, man gali blogai baigtis, jeigu neatleisiu, – tarė Čarlzas kilstelėjęs antakius.

– Storžievis, – burbtelėjo Elė. – Aš mėginu atsiprašyti.

– O aš, – atšovė grafas, – mėginu jums atleisti.

Jis suspaudė jos ištiestą ranką. Elė vėl pastatė nelaimėlį ant kojų ir atsitraukė tolėliau, kai jis pasirėmė jos paduotu pagaliu.

– Aš palydėsiu jus į Belfildą, – pareiškė ji. – Tai ne taip jau toli. Ar iš ten turėsite kas parveža jus namo?

– Palikau savo karietą prie „Bitės ir dagio“, – atsakė Čarlzas. Mergina atsikrenkštė.

– Būčiau dėkinga, jeigu elgtumėtės pagarbiai ir protingai. Gal aš ir senmergė, bet privalau rūpintis savo reputacija.

Grafas metė jos pusėn kreivą žvilgsnį.

– Deja, mane visi laiko piktadariu.

– Žinau.

– Tą pačią akimirką, kai ant jūsų užgriuvau, sugadinau reputaciją.

– Dėl Dievo meilės, jūs iškritote iš medžio!

– Žinoma, jūs visiškai teisi, bet juk nepaneigsite, kad plikomis rankomis čiupinėjote mano pliką kulkšnį.

– Dariau tai iš kilniausių paskatų.

– Atvirai kalbant, aš maniau, jog jus pabučiavęs pasielgčiau kilniai, tačiau jūs, regis, su tuo nesutinkate.

Elė nutaisė rūstų veidą.

– Tokius nepagarbius jūsų tauškalus aš ir turėjau omenyje. Žinau, reikėtų nekreipti dėmesio, bet negaliu, man rūpi, ką žmonės apie mane galvoja, galų gale, čia juk turėsiu gyventi visą likusį gyvenimą.

– Tikrai? – paklausė Čarlzas. – Kaip apmaudu.

– Tai nejuokinga.

– Nesakiau, kad juokinga.

Ji nekantriai atsiduso.

– Pasistenkite elgtis prideramai, kai pasieksime Belfildą. Ar pajėgsite?

Pasirėmęs lazda Čarlzas riteriškai nusilenkė.

– Aš visada stengiuosi nenuvilti damos.

– Liaukitės! – sudraudė Elė ir sugriebusi jam už alkūnės privertė atsitiesti. – Tuoj vėl pargriūsite.

– Kažkodėl man atrodo, panele Lindon, kad aš pradėdau jums patikti.

Užuot atsakiusi, Elė tik nelabai mandagiai prunkštelėjo. Sugniaužusi kumščius ji nužingsniavo į miestelį. Čarlzas šypsodamasis šlubčiojo iš paskos. Mergina žengė daug spartesniu žingsniu negu jis, atstumas tarp jų dviejų didėjo, galiausiai jam neliko kitos išeities, tik pašaukti ją vardu.

Elė atsigręžė.

Čarlzas apdovanojo ją, jo nuomone, pačia žavingiausia šypseną.

– Deja, aš nespėju su jumis, – jis maldaujamai ištiesė į ją rankas ir praradęs pusiausvyrą susvirduliavo.

Elė pribėgo padėti jam išsilaikyti ant kojų.

– Jūs – vaikščiojanti nelaimė, – pareiškė ji laikydama Čarlzą už alkūnės.

– Šluba nelaimė, – pataisė ją grafas. – Aš negaliu... – jis užsidengė delnu burną ir garsiai atsirūgo. – Negaliu šlubčioti greitai. Mergina atsiduso.

– Gerai. Galite atsiremti man į petį. Su mano pagalba jums gal kaip nors pavyks nusigauti iki miestelio.

Šypsodamasis Čarlzas uždėjo ranką jai ant peties. Ši pupytė nedidukė, bet tvirta, nusprendė jis, pamėginęs tvirčiau atsiremti į ją. Elė įsitempė, paskui vėl garsiai atsiduso.

Juodu iš lėto pajudėjo link miestelio. Čarlzas vis smarkiau rėmėsi į merginą. Jis nežinojo, kas kaltas, kad pasitempė sausgysles – jo nerangumas ar išgertas viskis. Jo pagalbiniškė buvo šilta ir stipri, bet drauge švelni, tad Čarlzui nelabai terūpėjo, kaip jis papuolė į tokią keblią padėtį... nusprendė verčiau ją pasimėgauti. Sulig kiekvienu žingsniu jos krūtis iš šono priglusdavo jam prie šonkaulių, o tai buvo ištis malonu.

– Šiandien nuostabi diena, tiesa? – paklausė Čarlzas pamąsęs, kad derėtų užmegzti pokalbį.

– Taip, – sutiko Elė ir nesmarkiai kluptelėjo slegiama jo svorio. – Tačiau jau vėlu. Ar negalėtumėte eiti truputį greičiau?

– Netgi aš, – Čarlzas plačiai mostelėjo ranka, – nesu toks niekšas, kad apsimesčiau, jog man skauda koją, vien norėdamas pasidžiaugti gražios moters dėmesiu.

– Liaukitės mojuoti ranka! Mes tuoj prarasime pusiausvyrą!

Čarlzas nesuprato kodėl, veikiausiai buvo dar per daug girtas, tačiau jam patiko merginos ištarto žodelio „mes“ skambesys. Toji panelė Lindon turėjo kažką, kas vertė grafą džiaugtis, kad ji yra jam palanki. Ir visai ne todėl, jog būtų baiminęsis išigyti nuožmią priešininkę; ji atrodė santūri, šaltakraujiška ir teisinga. Turėjo aštrų liežuvį. Kaip tik toks žmogus labiausiai ir reikalingas vyrui, kai jam prireikia pagalbos.

Jis pasuko galvą į Elę.

– Jūs gardžiai kvepiate.

– Ką? – spygtelėjo mergina.

Negana to, ją malonu erzinti. Ar nevertėtų gebėjimo atsikirsti pridurti prie pageidaujamų būdo bruožų sąrašo? Juk smagu, kai tavo supantys žmonės sugeba atsikirsti. Čarlzas nutaisė naivų veidą.

– Jūs gardžiai kvepiate, – pakartojo.

– Džentelmenas šitokių dalykų damai nesako, – pabrėžtinai šaltai tarė Elė.

– Aš girtas, – atrėmė grafas, abejingai gūžtelėjęs pečiais. – Pats nesuprantu, ką šneku.

Ji įtariai prisimerkė.

– O aš kažkodėl jaučiu, kad jūs *puikiai* suprantate, ką sakote.

– Panele Lindon, kodėl jūs kaltinate mane bandymu jus suvedžioti?

Elė dar labiau nuraudo, jis nemanė, jog tai įmanoma. Apgailėstavo, kad merginos plaukai sukišti po tuo bjauriu kyku ir jis

nemato, kokios spalvos plaukai. Antakiai buvo šviesūs ir atrodė juokingai nuraudusiame veide.

– Neiškraipykite mano žodžių.

– Jūs pati meistriškai žongliruojate žodžiais, panele Lindon, – patikino Čarlzas, o kai ši nieko neatsakė, pridūrė: – Tai buvo komplimentas.

Ji sunkiai žengė dulkėtu keliu, tempdama drauge ir jį.

– Jūs trikdote mane, milorde.

Čarlzas šypsodamasis pagalvojo, kad trikdyti panelę Eleonorą Lindon išties didžiulis malonumas. Jis kurį laiką tylėjo, o kai juodu pasuko už kampo, pasiteiravo:

– Ar jau netoli?

– Manyčiau, kad nuėjome kiek daugiau nei pusę kelio. – Elė prisimerkusi pažvelgė į tolį, saulė jau buvo beveik prie laidos. – O varge. Kaip vėlu. Tėtis nuraus man galvą.

– Prisiekiu savo tėvo kapu... – rimtai pradėjo grafas, bet vėl sužagsėjo.

Elė taip greitai pasuko galvą, jog net nosimi brūkštelėjo jam per petį.

– Ką jūs norėjote pasakyti, milorde?

– Mėginau... ik... prisiekti, kad aš ne... ik... nesistengiu tyčia trukdyti jums eiti greičiau.

Jos lūpų kampučiai suvirpėjo.

– Nežinau kodėl, bet aš jums tikiu, – prisipažino Elė.

– Veikiausiai todėl, kad mano kulkšnis atrodo it pernokusį kriaušė, – pajuokavo Čarlzas.

– Ne, – susimąsčiusi paprieštaravo mergina, – man regis, jūs esate mielesnis žmogus, negu stengiatės kitiems įrodyti.

Jis išsišiepė.

– Aš tikrai nesu... ik... mielas.

– Galiu lažintis, jog savo tarnams kasmet išmokate papildomą kalėdinį atlyginimą.

Grafas nuraudo ir dėl to supyko ant savęs.

– Aha! – triumfuodama sušuko Elė. – Išmokate!

– Taip pelnai jų ištikimybę, – suburbėjo jis.

– O jie gali nupirkti dovanų namiškiams, – švelniai tarė Elė.

Čarlzas nusigręžė nuo jos.

– Gražus saulėlydis, panele Lindon, ar ne?

– Nelabai vykusiai mėginate nusukti kalbą, – pareiškė ji su-
pratingai šypsodamasi. – Tačiau saulėlydis tikrai gražus.

– Nuostabu, – tęsė jis, – kokia daugybe spalvų jis nudažo
dangų. Štai oranžinė, rožinė ir persikų. Ana ten auksiškai gel-
tona, – mostelėjo į pietvakarius. – O užvis puikiausia, kad rytoj
viskas bus kitaip.

– Ar jūs dailininkas? – pasiteiravo Elė.

– Ne, – atsakė grafas, – tačiau mėgstu saulėlydį.

– Belfildas jau visai arti, – tarė mergina.

– Tikrai?

– Iš balso atrodo, jog nusivylėte.

– Turbūt todėl, kad visai nenoriu eiti namo, – prisipažino
Čarlzas. Pagalvojęs, kas jo ten laukia, sunkiai atsiduso. Akme-
nys, iš kurių pastatyta Vikomo abatija. Ir tą akmeninę pabaisą
išlaikyti kainuoja velniškus pinigus. O turtas, dėl bjauraus jo tėvo
pomėgio visus valdyti, mažiau nei po mėnesio išslys jam iš rankų.

Kas nors galėjo pagalvoti, kad Džordžui Vikomui mirus jo
gniaužtai atsileis, bet ne, net gulėdamas kape jis rado būdą lai-
kyti sūnų už gerklės. Vaizdinys buvo labai tikroviškas ir Čarlzas
tyliai nusikeikė. Pasijuto išties smaugiamas.

Lygiai po penkiolikos dienų jam sukaks trisdešimt. Lygiai po
penkiolikos dienų iš jo bus atimta viskas, ką jis turėtų paveldėti.
Nebent...

Panelė Lindon sukosėjo ir nusibraukė nuo akių dulkes. Čarl-
zas vėl susidomėjęs pažvelgė į ją.

Nebent, lėtai pagalvojo jis nenorėdamas, kad apsiblaususios smegenys praleistų kokią nors svarbią smulkmeną... nebent per tas penkiolika dienų jam pavyktų susirasti žmoną.

Panelė Lindon išvedė jį į Belfildo Didžiąją gatvę ir parodė į pietus.

– „Bitė ir dagys“ štai ten. Bet aš nematau jūsų karietos. Ar ji užpakaliniame kieme?

Čarlzui toptelėjo, kad jos labai gražus balsas. Gražus balsas, aštrus protas, šmaikštus liežuvis, ir nors jis dar nežinojo, kokios spalvos jos plaukai, antakiai buvo puikūs. Negana to, remdamasis į ją jis *velniškai* gerai jautėsi.

Grafas sukosėjo.

– Panele Lindon.

– Tik nesakykite, kad nežinote, kur palikote karietą.

– Panele Lindon, aš turiu aptarti su jumis vieną labai svarbų reikalą.

– Ar kulkšnį ėmė labiau skaudėti? Žinojau, jog remtis skaudama koja – prasta mintis, bet nesugalvojau, kaip kitaip jums nusigauti iki miestelio. Ledas būtų...

– Panele Lindon! – sugriaudėjo Čarlzas.

Tai privertė Elę užsičiaupti.

– Kaip manote, ar jūs galėtumėte... – Čarlzas sukosėjo ir ūmai pasigailėjo, kad yra išgėręs, nes blavus jis tikrai neieškodavo žodžio kišenėje.

– Ką norite man pasakyti, lorde Bilingtonai? – paklausė susirūpinusi Elė.

Jam nieko kito neliko, kaip išpyškinti tiesiai šviesiai:

– Kaip manote, ar jūs galėtumėte už manęs ištekti?

2

Elė jį paleido.

Grafas griuvo, rankos ir kojos susipynė, jis visu svoriu prigulė patemptą kulkšnį ir suinkštė iš skausmo.

– Kokius siaubingus dalykus jūs šnekate?! – riktelėjo mergina.

Čarlzas pasikrapštė galvą.

– Man regis, ką tik pasipiršau jums.

Elė nusibraukė išdavikiškas ašaras.

– Labai žiauru juokauti tokiais dalykais.

– Aš nejuokavau.

– Aišku, kad juokavote, – atšovė ji sunkiai tramdydama norą jam įspirti. – O aš jums buvau tokia gera.

– Labai gera, – patvirtino Čarlzas.

– Be reikalo sustojau jums padėti.

– Be reikalo, – sumurmėjo jis.

– Noriu, kad žinotumėte, jog jau seniai būčiau ištekėjusi, tereikėjo man tik panorėti. Tiesiog esu išranki.

– Aš tuo neabejoju.

Elei pasirodė, kad išgirdo jo balse pašaipą, ir šįkart tikrai jam įspyrė.

– Velniai griebtų, moterie! – šūktelėjo Čarlzas. – Už ką jūs man taip? Aš kalbu visiškai rimtai.

– Jūs girtas, – apkaltino jį Elė.

– Taip, – sutiko grafas, – tačiau dar niekada nesipiršau jokiai moteriai.

– Oi, tik nepūsokite miglos, – pašaipiai atšovė mergina. – Jeigu manote, kad patikėsiu, jog jūs iš pirmo žvilgsnio beprotiškai mane įsimylėjote, tai galvokite iš naujo.

– Aš nieko panašaus nemanau, – atrėmė Čarlzas. – Jūsų, protingos būtybės, niekada taip neižeisčiau.

Elė sumirksėjo: grafas ką tik ją įžeidė, tik ji dar nelabai susigaudė, kaip tai reikėtų vertinti.

– Tiesą sakant... – jis nutilo ir atsikosėjo. – Ar mes negalėtume pratęsti pokalbio kitur? Tarkim, tokioje vietoje, kur gaučiau kėdę atsisėsti, užuot drybsojęs ant dulkėto kelio.

Ji kurį laiką piktai žvelgė į jį, paskui nenoromis ištiesė ranką. Vis dar nebuvo tikra, kad grafas nesišaipto, bet ji ką tik nelabai maloniai su juo pasielgė ir jautė sąžinės graužimą. Šiaip ar taip, nelabai gražu spirti gulinciam vyrui, ypač kai pati pargriauni jį ant žemės.

Čarlzas įsitvėrė į jos ištiestą ranką ir atsistojo.

– Ačiū, – santūriai padėkojo. – Jūs tikrai esate tvirto būdo moteris. Kaip tik todėl ir norėčiau imti jus į žmonas.

Elė prisimerkė.

– Jeigu nesiliausite iš manęs šaipęsis...

– Atrodo, jau sakiau, kad kalbu visai rimtai. Aš niekada nemeluojau.

– Didesnio niektauzos dar nesu sutikusi, – pareiškė mergina.

– Gerai, aš nemeluojau, kai reikalas labai svarbus.

Ji įsiremė rankomis į šonus ir garsiai tarė:

– Pamanykit!

Grafas susierzinęs atsiduso.

– Patikėkite, niekada nemeluočiau kalbėdamas apie *tokius*

dalykus. Turiu pasakyti, kad jūs susidarėte apie mane itin prastą nuomonę. Įdomu kodėl?

– Lorde Bilingtonai, jūs laikomas didžiausiu palaidūnu visoje Kento grafystėje! Net mano svainis taip sako.

– Priminkite man, kad pasmaugčiau Robertą, kai kitą kartą susitiksiu, – subambėjo Čarlzas.

– Tačiau gali būti, jog jūs esate didžiausias palaidūnas visoje Anglijoje. Tiksliai nežinau, nes jau seniai nebuvau kojos iškėlusi iš Kento, bet...

– Kalbama, kad iš palaidūnų išeina patys geriausi sutuoktiniai, – pertraukė jis.

– *Persiauklėję* palaidūnai, – pabrėžtinai tarė Elė. – O aš nuoširdžiai abejoju, jog jūs turite tokių ketinimų. Beje, aš už jūsų netekėsiu.

Čarlzas atsiduso.

– Labai norėčiau, kad tekėtumėte.

Elė apstulbusi spoksojo į jį.

– Jūs beprotis.

– Patikėkite, esu sveiko proto. – Jis išsišiepė. – Tai mano tėvas buvo beprotis.

Įsivaizdavusi silpnapročius, nesąmones veblenančius vaikus Elė žingtelėjo atatuspa. Žmonės kalba, kad silpnaprotystė paveldima.

– Ak, dėl Dievo meilės, – sumurmėjo Čarlzas. – Jis nebuvo tikras pamišėlis. Tačiau per jį aš papuoliau į keblią padėtį.

– Nesuprantu, kaip aš su tuo susijusi.

– Visiškai tiesiogiai, – paslaptinai tarė jis.

Nusprendusi, kad grafas Bilingtonas beviltiškas ir jam išties vieta Bedlemo psichiatrinėje ligoninėje, Elė dar per žingsnį atsitraukė.

– Prašau atleisti, – išbėrė ji, – bet aš geriau eisiu namo. Esu

tikra, jog toliau sugebėsite nueiti ir pats. Jūsų karieta... sakėte, ji užpakaliniame kieme. Galėtumėte...

– Panele Lindon, – griežtai pertraukė ją Čarlzas.

Ji iškart sustojo.

– Aš privalau vesti, – atvirai prisipažino grafas, – ir turiu tai padaryti per artimiausias penkiolika dienų. Neturiu pasirinkimo.

– Neįsivaizduoju jūsų darančio ką nors, kas jums nenaudinga.

Jis nekreipė dėmesio į jos žodžius.

– Jeigu nevesiu, neteksiu palikimo. Negausiu nė sudilusio skatiko. – Čarlzas karčiai nusijuokė. – Man liks tik Vikomo abatija, o jeigu neturėsiu pinigų ir negalėsiu jos suremontuoti, ta vieta greitai virs griuvėsiais.

– Nesu apie tai girdėjusi, – prisipažino mergina.

– Taip dažnai pasitaiko.

– Tai išties kvaile, jeigu norite žinoti.

– Aš su jumis sutinku, madam.

Glamžydama rudą sijoną Elė susimąstė.

– Nesuprantu, kodėl jums atrodo, kad aš turėčiau padėti, – pagaliau ištarė ji. – Neabejoju, jog Londone galėtumėte susirasti tinkamą žmoną. Ten juk vyksta „vedybų turgus“, argi ne? Manųčiau, jūs laikomas pavydėtinu laimikiu.

Grafas apdovanojo ją ironiška šypsena.

– Kalbate taip, lyg aš būčiau žuvis.

Pakėlusi į jį akis Elė sulaikė kvapą. Grafas Bilingtonas buvo velniškai gražus ir nepaprastai žavingas, o tai neabejotinai ją veikė.

– Ne, – pripažino ji, – jūs ne žuvis.

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Aš atidėliojau tai, kas neišvengiama. Žinau. Tačiau atsira-dote jūs, įkritote į mano gyvenimą pačią juodžiausią...

– Atsiprašau, bet tai *jūs* įkiritote į *mano* gyvenimą.

Jis sukikeno.

– Ar jau sakiau, kad esate labai įdomi? Pamaniau: ji elgis taip kaip bet kuri kita, tačiau...

– Jeigu norėjote patraukti mane į savo pusę, – kandžiai metė Elė, – jums nepavyko.

– Ne taip jau ir nepavyko, – paprieštaravo Čarlzas. – Atvirai kalbant, iš visų, kurioms padariau įspūdį, jus vienintelę, regis, galėčiau pakęsti.

Na, jis neketino paskirti savo gyvenimo sutuoktinei. Iš tikrųjų tai jam iš žmonos nieko daugiau nereikėjo, tik jos pavardės santuokos liudijime. Vis dėlto vyras turi *šiek tiek* laiko praleisti ir su žmona, o ši gali būti visai šauni. Atrodo, panelė Lindon jam puikiai tinka.

Be to, grafas nusprendė, kad jau laikas pagalvoti ir apie giminės pradžią. Todėl reikėtų ne tuščiagalvės žmonos. Menka nauda iš kvailų palikuonių. Jis vėl nužvelgė merginą. Ji nepatikliai spoksojo į jį. Taip, ši moteris išmintinga.

Negana to, dar ir velniškai patraukli. Prasimanyti su ja vaikų turėtų būti tikras malonumas, o ir to triūso rezultatai veikiausiai džiugintų. Prisilaikydamas jai už alkūnės Čarlzas linktelėjo, jis atrodė labai patenkintas savimi.

– Ką pasakysite, panele Lindon? Ar pamėginsime?

– Pamėginsime, – aidu atkartojė Elė. Akivaizdu, kad ne apie tokias piršlybas ji svajojo.

– Hmm, aš nelabai moku elgtis tokiomis aplinkybėmis. Dailus tas, jog jeigu vyras nusprendžia įsigyti žmoną, ji turėtų jam *patikti*. Taigi mums reikėtų truputį laiko praleisti drauge.

Elė spoksojo į grafą Bilingtoną negalėdama patikėti. Ar jis *labai* girtas? Ieškodama tinkamų žodžių ji keletą kartų sukosėjo. Pagaliau išpoškino:

SESERYS *SL* LINDON
-II-

Likimas mėgsta pokštus: seserys Lindon, Viktorija ir Eleonora – ne itin pasiturinčio pastoriaus dukros – išteka už turtingų ir aukštuomenės damų medžiojamų aristokratų. Vis dėlto kelyje į tikrąją meilę, apie kurią svajojo, jų laukia ne vienas išbandymas.

Kai Čarlzas Vikomas, smarkus ir nesutramdomas grafas Bilingtonas, išdribo iš medžio ir nusileido prie Elės Lindon kojų, niekas nesitikėjo, kad tokia nevykusi pažintis gali baigtis vestuvėmis. Tačiau Čarlzas iki savo trisdešimtojo gimtadienio privalo susirasti žmoną, antraip neteks palikimo. O Elei verkiant reikia ištekti, kol nekenčiama būsimoji pamotė pati nesurado jai jaunikio. Čarlzas ir Elė nusprendžia susituokti, nors jų santuoka ir nežada rojus ramybės...

Elė niekada nesvajojo ištekti už nepažįstamo vyro, juo labiau už valiūkiškai žavaus aštraliežuvio. Panorėjęs Čarlzas sugeba kalbėti įtaigiai, o elgtis švelniai, ir Elė susivokia pasiduodanti jo kerams. Bučiny po bučinio šie du, rodos, visai vienas kitam netinkantys žmonės įsitikina, kad jų santuoka galų gale nėra jau tokia nepatogi... o galbūt net veda į meilę.

